

Dertil kommer, at i det omfang sammenhængen er der, så er det jo skrevet ind i traktaten, at man uden de store problemer kan lukke 5 lande ind. Hvad konsekvensen af det vil blive, er svært at sige. Det kan godt være, at det ikke får den store betydning, og at man så siden hen kan lukke flere lande ind. Det kan ikke afvises, men der ligger en tankegang i det her, som jeg desværre ikke tror er helt tilfældig: Nu koncentrerer vi udvidelsesprocessen, så de 5 lande umiddelbart kan komme ind. Det er det, som man vil koncentrere ressourcerne om, og efter min vurdering er der en logisk sammenhæng mellem traktatens ord om det og så Kommissionens forslag om, at man skal starte forhandlingen kun med de lande.

Der er også en sammenhæng mellem debatten omkring strukturfondene i »Agenda 2000« og den debat, der er om brug af strukturfondsmidler til de lande, der kommer med i første omgang, og de lande, der kommer med senere hen. Med andre ord er der utrolig mange løse ender i den udvidelsesproces, der under alle omstændigheder vil kræve nye forhandlinger, nye problemløsninger, og som derfor ikke kan hænges op på, at der bliver et ja til Amsterdamtraktaten.

Jeg er bange for – jeg ved det ikke – men jeg er bange for, at denne her model med de fem lande vil føre frem til, at man så ikke kommer længere. Det vil sige, at hvor man tidligere havde et tæppe mellem Øst og Vest, får man nu et tæppe mellem de lande, der kommer med i første omgang og de lande, der kommer med i anden omgang eller måske slet ikke kommer med. Faren er overhængende. Hele strategien er lagt op til, man koncentrerer kræfterne om de fem første lande.

Jeg er enig med regeringen i at fastholde, at man skal starte forhandlingerne med alle lande. Jeg støtter regeringen i det, og jeg kan også forstå, der er bred opbakning bag det. Jeg håber på, at det bliver resultatet.

Jeg må sige, at logikken i den nye traktat til siger noget andet, og derfor er det ikke tilfældigt, at der er stærke kræfter, der vil noget andet her end den danske regering. Udvidelsen er ikke tilfredsstillende, og det tror jeg i virkeligheden de fleste her er enige om. Så kan man diskutere, om det kunne være bedre, om det kan gøres bedre. Det tror jeg, men jeg tror også, de fleste er enige om, det er utilfredsstillende.

Det andet, jeg vil nævne, er, at der er mere Union i denne her traktat. Som jeg sagde før,

var det centrale i det nationale kompromis, at vi siger hertil og ikke længere. Nej til Unionen og ja til det praktiske samarbejde. Det er det med Unionen, det er det på det retlige område med overflytningen til søjle 1 og de ændringer, der er i restsøjle 3 for at bruge teknokrat-EU-sproget, hvor der helt klart bliver flere beføjelser til EU.

Så siger man, at vi har den retlige undtagelse. Jo, det har vi jo formelt, men det er jo fuldstændig korrekt, som det blev sagt af den hollandske statssekretær ved Amsterdammødet, at Danmark juridisk er udenfor, men politisk er vi med. Hvorfor er seks-måneders-reglen ellers med i den danske protokol?

Det bliver sagt, at så ved man jo ikke, hvad der skal ske. Jo, men bare det forhold, at vi så skal tage stilling til, at hvis vi ikke følger de andre, så står vi i et problem. Jeg vil da godt give mit gæt på, hvad der vil komme i spil, hvis vi ikke følger de andre lande. Når man hører på konsekvenserne, hvis vi går ud af Schengensamarbejdet, er det så ikke den nordiske pasunion, der kommer i spil? Er sandheden ikke, at hvis vi ikke følger de andre i Schengensamarbejdet, så ryger den nordiske pasunion?

Jeg synes, det er uacceptabelt, netop fordi undtagelserne ikke bare skal være juridiske formuleringer på et stykke papir, men også skal have en reel politisk substans. Det var hensigten, det var meningen, da vi formulerede det nationale kompromis. Det er ikke tilfældet her. Der er tale om, at vi reelt har bundet os til at følge de andre lande. Det er utilfredsstillende. Der er mere Union omkring magtfordelingen, der er mere magt til Parlamentet, der er mere magt til Kommissionen, der er mere magt til Domstolen.

Til sidst – tiden går, jeg havde ellers mange ting, jeg godt ville sige – så lad mig lige sige lidt omkring perspektiverne ved et nej. Kan man overhovedet sige nej?

Når man hører mange tilhængere, så får man det indtryk, at det så godt som er umuligt at sige nej til det her. Jeg må sige, at vi har hørt den snak før. Jeg husker tydeligt før den 2. juni 1992, hvordan dommedagsprofetierne blev udskreget. Hvis vi siger nej, så vil der ske det, at vi vil gå økonomisk fallit, vi vil ryge ud af samarbejdet. Jacques Delors mente, vi ville ryge ud af landbrugsordningerne, og hele batteriet blev jo kørt frem af skrækargumenter for, hvad der ville ske ved et nej.